

KO BOM POSTAL BOG

Herman Vogel

ZAČETEK ZGODOVINE

Nihče ne ve, kako se sestavljam iz temnih predalov.
Po vseh prašnih kotih sem razmetan,
najbrž bo še kaj ostalo.
Nepojasnljiv tujek v spisih daljnih dni.
Ali je res že vsega konec, konec česa?
Potepeno se vleče čas skozi priprta vrata,
smeji se poredno, z dokazi mi maha v pozdrav.
Tako smo se poslavljali na vseh postajah,
le malo bolj premeteno,
le malo bolj olikano in maščevalno.
Pripovedujejo mi o velikem udoru:
za robom pogleda se je krvavo odprl in zdaj čaka.
Ali je res že vsega konec, konec česa?
Z dna raste neslišno in hitro zelenkasta mlaka.
Prvi so že zbrani na strmem pobočju,
s streho nad očmi, nemirni in kruti.
Stopala jim bo obliznila svinčeva plima.
Ali je res že vsega konec, konec česa?
V hrbet se jim počasi zajeda nevidna zima.

Nobenega konca, zdaj se začenja zgodovina!

DRUGO SONCE

Počasi leze čas vase. Avgust je že.
Kdor se je včeraj odpravil na pot
ob tretji uri sončnega kroga, naj ve:
v vejah domuje, večno pozabljen in sam.
Naj si ne žene k srcu,
svoje dolgove je pošteno poplačal.
Tiho nastavi srebrnemu dnevu čelo v poljub,
skozi svetlobo podaj roko svojemu koncu.
Začni se pogovarjati z mahom na strehi,
začni se počasi privajati drugemu soncu.

Rekel si boš: saj ni bilo res,
v sanjah smo plašno in domišljavo živeli,
lastili si vse, kar ni bilo naše,
od zgodovine zahtevali ključ do resnic,
sami ga nismo zmogli domisliti,
čakali smo, da nam pade z nebes.

Neslišno prihaja naš čas,
pa smo že pozaklenili vse kamre,
na vrata narisali križe,
dali ključe v odpad.

V vejah domuješ, večno pozabljen in sam,
z nerazumljivim smehom na ustih.

KO BOM POSTAL BOG

Najtežje nikoli ni mimo,
najtežje vselej šele prihaja.

Zase vem: tisti dan,
ko se bo svet zrušil do korenik
in bom od živih ostal čisto sam.

Takrat:

kako postaviti zgodovino na noge,
z vsem njenim ogrođjem in tisoči okraskov?

Vse bo v glavi in v spominu:

od lončnega vrča do elektronskega stroja.

Jaz pa niti vijaka ne bom znal narediti,
niti ključavnice, niti klobuka.

Takrat, ko bo vse v mojih rokah,
bo v resnici najtežje.

Poezija mi ne bo mogla pomagati,
mislim.

S TEBOJ SMO DOBRI

Pojdi si v druge kraje popraviti okus,
tu je neznansko zatoхло in vse prestano.
Prej ali slej te bomo pri belem dnevu ubili,
nabrusi svoje pete s strahom zato in zgini.

Nabrusi jih s sovraštvom,
da bo tvoja nesreča večja,

da bo naša krivica manjša.
Nihče te ne bo zasledoval ne preganjal,
samo tvoj spomin bomo pognali za tabo,
tvoje misli in sanje.
Obračunal boš čisto sam
in nas sploh ne briga, kako.
Čez leto in dan,
ko bo noč v zenitu,
ali pa čez sto tisoč let,
bomo prišli pogledat:
kako se je izteklo.
Nedolžni, brez strahu in sovraštva.

METAMORFOZE

Znenada se nastaviš sovražnemu mahu.
Z nešteto mrzlimi gobci se te oprime,
kakor davni stari prijatelj:
naslednji dan te drži do kolen.
Z vzvodom si povezneš nebo na ramena
in teme potisneš pod borovo koreniko.
Zbledela te bo svetloba, razjedla prst.
Pomisliš.
Neznano veselje ti seže v hrbtenico in raste.
Čez tisoč let se bom preselil v kamen,
iz rok bodo pognale suhe grbaste veje.
Pomisliš.
Čez tisoč let še vedno gnije srce v tebi,
kamen ni prevzel misli,
topoglavo se jih brani.
Čez tisoč let držijo suhe roke zanko med prsti.
Žalostno je tako veselje, ničvredno.
Pomisliš.
Nekdo me je ukanil, objestno se je poigral.
Nase najprej
pomisliš.

GAZELICA MED ČAKANJEM NA SMRT

Marsikako neumnost zinejo stražarji umirajočih.
Kakor da je s čenčami mogoče pregnati smrtne sanje.
In smrt samo.

Ko se bliža konica noči, postanejo posebno glasni.
Kakor da se strah boji kričave hvalnice življenju.
In smrt sama.

Prav spretno se sprenevedajo, pijejo in kvartajo.
Kakor da jim ne toči vina in meša kvart blede misel.
In smrt sama.

Nihče si ne upa pomisliti na sveče ali bele rjuhe.
Kakor da konec ne pozna toka in se umiva z miksalom.
In smrt sama.

Vsem pa rastejo v glavi črni trakovi in beli podplati.
In smrt sama.

MISSA SOLEMNIS

Zdaj, ko si otresem rumeni prah,
ne vem, kdo me je pregnal iz Sahare.
Brezdomca me čaka svet skritih namenov,
ves temen in vase zagrizen me čaka.
Nikogar ne bom dramil k vstajenju,
nikogar ne bom maščeval razen sebe.

Čas, čisto redek že, me grize za vrat,
tiho in hladno briše nebesne strani,
predmeti potujejo proti obzorju,
v njihovih sencah krvav pozen večer.
Nemočna in nema je moja navzočnost,
ko da se mi je v ustih udrlo nebo.

Kdo ruši podpornike našemu svetu,
koga zanaša misel na novo sestavo,
brez priokusa obveznih vezav?
Potrpežljivo grizljamo k sredici,
resnice, bližamo se ji samotno pokonci.
Z zamahom rok se poslavljam od nje.
Središče sveta je tam, kjer sem sam,
zadnja postaja je prag moje črne hiše.